

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

2:a årg.

Den 6 Januari 1901

N:r 15

Atergiftvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Det svenska statsrådet* (med 11 porträtt). *Könvater*. En äktenskapshistoria af Emil Linders. *Mänshens-vyer från Malmberget* (med 2 illustrationer). *Kronprinsen öppnar norska Nordbanan* (med 1 illustration). *Julen i Paris* (med 2 illustrationer). *»Telegrafer edra nyårsönskningar!»* (med 7 illustrationer). *Hennes första uppträdande*. Öfversättning från engelskan för HVAR 8 DAG. *Stackars liten* (med 1 illustration). *Våra nya domhufvande, II* (med 1 porträtt). *Veckans porträttgalleri* (med 5 porträtt).

D. F. BONNIERS BOKTRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1900.

DET SVENSKA STATSRÅDET.

»K onungen allena styr riket», heter det visserligen, men alldeles »allena» gör han det ändå icke, ty hans råd måste ha sitt ord med, innan hans beslut få giltighet, och faktiskt ställer det sig

Excellensen frih. F. V. von OTTER.
Statsminister.

nog esomoftast så, att det är rådet, som styr. Detta gäller för öfrigt icke endast i konstitutionella stater som Sverige, utan äfven i den furstliga envaldsmaktens samhällen.

Så länge Boström var statsminister, brukade det sägas, att det var han, som »styrde». Hans efterträdare har åtminstone ännu icke hunnit göra sig gällande så, att ett dylikt språkbruk för hans vidkommande fått häfd. Han har heller icke lång tid haft hand om styrestången. Det var, som man erinrar sig, först i höstas, som amiralen frih. *Fredrik Vilhelm von Otter* trädde i spetsen för regeringen, och den riksdag, som om ett par veckor sammanträder, blir således hans första — som statsminister. Som minister har han varit med en gång förr.

Men det var som chef för sjöförvarsdepartementet. Och som riksdagsman har han varit med länge, först i den höga senaten och sedan i andra kammaren. Friherre von Otter är redan en gammal man, som på sin sjömilitära bana hunnit passera så många grader, som finnas. Men år och arbete ha icke brutit hans spänstighet, och när han af sin konungslige vän kallades att taga på sina sjömansskuldror ansvaret för, att det nya härordningsförslaget bars värdigt fram, hejdade honom ingen trötthet från att hörsamma kallelsen.

Statsministerns i rang närmaste man, den ende excellensen utom honom, är utrikesministern. När de unionspolitiska meningsskiljaktigheterna 1899 mellan statsminister Boström och greve Douglas föranledde den senare att draga sig tillbaka, öfvertogs utrikesministersportföljen af de förenade rike-

Excellensen A. LAGERHEIM.
Minister för Utrikes Ärendena.

nas minister i Berlin *Alfred Lagerheim*. Det var i den unionspolitiska försoningens tecken han tillträdde sitt embete, hälsad med uttryck af de bästa förhoppningar både i Sverige och Norge. Och om än norrmännen några gånger känt sig besvikna

Statsrådet D. H. WIKBLAD.

Statsrådet P. S. L. ANNERSTEDT.
Justitie-Departementet.

Statsrådet J. E. von KRUSENSTJERNA.
Civil-Departementet.

på honom och hans gamla politiska meningsfränder i Sverige tyckt sig finna, att vistelsen vid det tyska hofvet satt sin prägel på hans uppträdande, så erkänner man dock allmänt, att han ärligt sträfvat att hålla den rätta kursen och lagt i dagen en bestämd föresats att så förvalta sitt embete, att ej blott Sveriges, utan äfven Norges intressen tillgodoses.

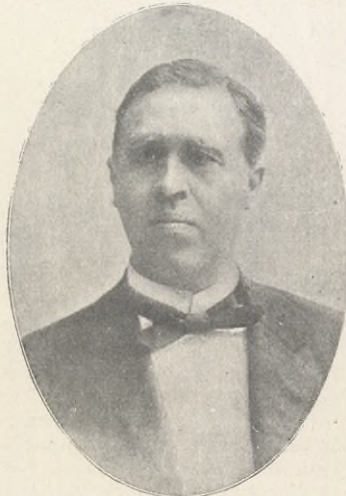
Till »tjänsteåren» äldst bland regeringens samtliga ledamöter är statsrådet *D. H. Wikblad*, hvilken ända sedan den Åkerhjelm'ska ministärens tid 1889 innehaft sitt embete. Såsom endast »konsultativ» d. v. s. icke förestående något särskildt departement har han låtit ganska litet tala om sig. I kamrarnas debatter har han icke behöft kläda skott och inga frondörer ha knutit några oppositionella förhoppningar vid honom. Han representerar inom regeringen jämte finansministern speciellt den finanstekniska sakkunskapen. Såsom sekreterare och ombudsman i riksgäldskontoret under många år förvärfvade han omfattande insikter af detta slag, och har visat sig vara en i flera hänseenden ounbärlig man.

Justitieministern *Per Samuel Ludvig Annerstedt* ädrog genom sitt inträde i regeringen 1896 statsminister Boström det första anloppet från hans gamla vapenbröder, hvilka icke ville veta af, att »deras» regering uppblandades med frihandelselement. Det var för Annerstedts skull den stora brytningen ägde rum mellan Boström och första kammarens protektionister med hofmarskalken Reutersvärd i spetsen under riksdagen 1896. Sedan dess har man hunnit vänja sig vid att se Boström fraternisera med frihandlare, och hvad den förste af dem närmast angår, så har han kommit ganska godt öfverens med sina gamla vederdelomän bland senatorerna. Ty frihandeln har ingalunda varit förbunden med någon radikalism i andra stycken, och hans juridiska auktoritet har i allmänhet åtnjutit deras respekt. Annerstedt var, innan han inträdde i konungens råd, ledamot af högsta domstolen.

En af regeringens mångsidigaste och i all sin älskvärdhet stridbaraste medlemmar är chefen för civildepartementet, generalpostdirektören *Julius Edvard von Krusenstjerna*. Särskildt i andra kam-

Statsrådet greve H. H. WACHTMEISTER.
Finans-Departementet.

Statsrådet N. L. A. CLÄSSON.
Ecklesiastik-Departementet.

Statsrådet G. DYRSSEN.
Sjöförsvars-Departementet.

Statsrådet J. I. CRUSEBJÖRN.
Landförsvars-Departementet.

Statsrådet A. T. ODELBERG.
Jordbruks-Departementet.

Statsrådet K. S. HUSBERG.

maren har det varit hans sak att föra ordet å regeringens vägnar ej blott när det gällt hans eget rikhaltiga departement, utan äfven hans kollegers, när de själfva varit upptagna på annat håll. Kru-senstjerna, som på sin tid tillhörde den Themptan-deriska ministären och därför naturligtvis rön:e ett visst motstånd, då han tog plats först i den Bildt-ska och sedan i den Boströmska, har både såsom chef för postverket och för civildepartementet gjort sig känd såsom betydande administrativ förmåga, och äger därtill såsom politiker egenskaper, hvilka gjort, att han — ehuru under demonstrativa pro-terster från tullvännerna — nämnts som kandidat till statsministerposten.

När greve *Hans Hansson Wachtmeister* vid statsrådet Wersälls afgång flyttade från expedi-tionschefens till departementschefens rum i finans-departementet, så hade han hunnit göra sig på för-hand fullt förtrogen med den besvärliga förvalt-ningen af den portfölj han öfvertog och skapa sig ett stadgadt anseende som framstående statsfinan-sier. Det är också ett faktum, att greve Wacht-meister, fastän ovanligt litet lagd för att muntligen i debatten göra sin mening gällande, med större säkerhet än någon af hans företrädare på långa tider lotsat sig fram mellan de parlamentariska bränningarna.

Chefen för ecklesiastikdepartementet statsrådet *Nils Ludv. Alfred Claesson*, som 1898 tog arf efter Gilljam, har hittills under sin statsrådstitid icke haft tillfälle att slå något stort slag. Men han har ge-nom sitt försynta, men bestämda uppträdande vun-nit allmänna sympatier både i kamrarna och bland dem, som räkna honom såsom sin chef. Och om han icke hittills lyckats att tillvarataga deras in-tressen så som de skulle ha önskat, så underkän-ner likväl därför ingen hans goda vilja, som väl också förr eller senare kommer att rå. I under-visningsfrågor torde statsrådet Claesson närmast böra betecknas som försiktig reformvän.

Sjöministern, kommandör *Gerhard Dyrssen*, hvilken samma år tillträdde sitt embete, hade långt förut inom sjömilitära kretsar utpekats såsom rätte mannen därtill. Både såsom sjömilitär fackman och såsom ledande kraft hade han godt namn om

sig. Det torde också vara den allmänna uppfatt-ningen både inom flottan och riksdagen, att han är en man, som försvarar sin plats. Hans hufvud-titel, som eljes i andra kammaren brukar vålla sin målsman rätt heta stunder, har under hans vård undgått alla allvarligare parlamentariska skärmyts-lingar och ändå blifvit ganska väl tillgodosedd.

När generalmajor *Jesper Ingwald Crusebjörn* 1899 utbytte landshöfdingestolen i Westerbottens län mot frih. Rappes obekväma krigsministertabu-rett, så skedde det nog därför, att man ansåg det under utarbetning varande härordningsförslaget böra presenteras af en person, som stod väl till boks hos andra kammaren. Det saknas emellertid i den nyare svenska historien exempel på, att en krigsminister kunnat bevara en dylik popularitet under någon längre tid. Generalmajor Crusebjörn skulle ha varit den förste, om han lyckats. På sätt och vis kan han också sägas ha gjort det, ty han räknas fortfarande af alla såsom en hedersman, men det anseende han åtnjöt för att vara en mili-tär efter kammarens sinne har nog varit utsatt för den allom drabbande förvandlingens lag.

Det nya jordbruksdepartementets chef, stats-rådet *Albrecht Theodor Odelberg* har under många år varit ledamot af första kammaren, där han ge-nom sina sakliga och väl avvägda anföranden in-tagit en ganska framskjuten ställning. När det nya departementet skulle erhålla en chef, ansågs han såväl genom sina politiska föregående som genom sina administrativa och fackliga förutsätt-ningar vara skickad därtill.

Yngst till tjänstetiden och jämte statsrådet Dyrssen yngst äfven till lefnadsåren — båda äro födda 1854 — är statsrådet *Karl Sigfrid Husberg*. Men det kan nog hända, att den ytterste kan bli den främste. Det är alldeles otvifvelaktigt, att landshöfding Husberg såsom statsministerämne står framom alla sina kamrater inom regeringen och det är väl endast en tidsfråga — när han anses mogen därtill. Att hans öfverlägsna administrativa och dialektiska gåfvor redan nu komma till an-vändning är gifvet. De senare torde väl komma att behövas under den riksdag som stundar.

KAMRATER.

EN ÄKTENSKAPSHISTORIA AF EMIL LINDERS.

För HVAR 8 DAG.

I.

Personerna i berättelsen äro två, han och hon. Han är drömmaren med de stora tankarna, skalden, som tror på sin kallelse. Och hon är en liten vacker, begåfvad kvinna med ett praktigt hjärta och en praktisk uppfattning af tingen.

Hvad som fört dem tillsammans var mäktig kärlek. Hon hade i honom funnit diktaren, hon hade sett gnistor af hans rika själ glimta fram bakom all denna otymplighet och försagdhed, som tillhörde hans natur. Och hon hade lärt sig älska på detta halft moderliga sätt, som en del kvinnor anta gent emot männen. Snart hade hon sett sin känsla besvarad med en kärlek, hvars glöd ingen reflektion, ingen eftertanke kylde.

Så blefvo de gifta. Och så kommo dagarne, då de på allvar skulle börja lifvets färd tillsammans.

Han såg i fantasien, hur allt det vackra hon kände, allt det ädla han tänkte, formade sig till ord och rim under hägnat af den lycka han njöt.

Den första tiden han hade känt henne, hade han skrivit rätt litet. Då hade det varit oron, som frånöfvat honom arbetsförmågan. Sedan när de lyckliga dagarna kommo, då han visste att hans kärlek var besvarad, hade diktaren fått vika för älskaren. Nu när lifvet låg för honom lugnt och solljust som en högsommardag, skulle det fruktbarande arbetet börja.

Men Apollo, skaldernas gud, är en nyckfull härskare! En gång hade diktaren haft sorgen till vän, det hade varit en trist kamrat, men han hade dock gifvit honom gåfvan att kunna tolka sina känslor.

Nu var lyckan herre i hans hem i skepnad af den han älskade, men inga arbetsdar tycktes vilja gry för honom, blott smekets, njutningens — och rädslans. Det var ej diktartankarna han saknade, det var förmågan att kunna återgifva, hvad som rörde sig i hans själ.

Mången gång, då han suttit sysslolös vid skrifbordet i flera timmars tid utan förmåga att kunna reda sina tankar, gjorde han sig själf den frågan, om man måste afstå från all jordisk glädje, all glimmande lycka för att få vara diktare.

II.

Tvenne månader voro gångna sedan bröllopet.

En dag kom hans hustru in till honom med en min, som uttryckte både blyghet och segerviss stolthet. Med en kattunges mjukhet i rörelserna slog hon sin arm om hans hals och höll framför hans ögon en liten tidning.

Så fick han veta den stora hemligheten! Hans fru hade för länge sedan skrivit en kort skiss, som nu stod tryckt i tidningen.

Med en förklarlig ifver och en viss farhåga, sådan som det obekanta alltid ingifver, tog han tidningen och läste. Det var en lifsepisod, hvarken vidare märklig eller helt betydelselös, berättad på ett ledigt sätt. Hvad som mest gaf den värde, var att författarinnan tydligen känt hvad hon skildrade.

Småleende vände han sig till sin hustru med några skämtsamma ord om att nu var ju författarebolaget färdigt.

Men innerst i sitt sinne kände han en obestämd känsla af ovilja, som han ej kunde göra sig reda för. Kanske var det en aning om stundande ofrid, kanske var det blott missnöje öfver att han mistat sin position såsom den som ensam ägde ett visst slags förmåga.

Med en bestämdhet, som föreföll misstänkt, därför, att den kom opåkallad, förklarade hans hustru, att detta var första och enda försöket i litterär väg.

Tyst kysste han henne, som ville han förekomma vidare löften, dem hon kanske ej skulle kunna hålla.

Några månader därefter visade hon honom manusriplet till en ny berättelse, hvilken hon hade tänkt sända in till den tidning, som tryckt den första. Denna gång hade hon ej haft egna lifserfarenheter att röra sig med, berättelsen hade därför förlorat en stor del af den ursprunglighet, som förlänat den andra ett visst värde. Men formen var mera konstnärlig, utan att dock gå öfver diletantens.

Den gången höll han ett helt litet föredrag för sin hustru om diktarpuppgift och gaf uttryck åt sin afsky för allt detta lätta värdelösa gods, som så fördärfvar de läsande människornas smak. Och han fick förstas till svar ett sötsurt leende och den upplysningen, att han ej behöfde vara orolig för att hon skulle komma att bli någon »blåstrumpa».

När han hörde henne tala så var det, som han lyssnat till det första hugget, som riktas mot ett skönt lifskraftigt träd. Blott med den skillnaden att det här gällde den kärlek, på hvilken han byggt sitt lifs lycka.

Hennes berättelse sändes in till tidningen, den blef också tryckt och följdes af en tredje och flera, alla väl skrifna, men så tomma på allt, som kunde ge dem berättigande att finnas till.

Friden i hemmet var nu för längesedan borta. Hon såg med en tydlig förståelse, huru hennes skriftställereri ej hade någon värre motståndare än den, af hvilken hon väntat sig de mesta loforden. Hon förstod honom ej längre, hon anade ej, huru litet själfvisk hans ovilja mot hennes literära arbete i själfva verket var.

Hos honom hopade sig bitterhet, när han såg huru hon kunde känna sig tillfredsställd öfver dessa bagateller, medan han förgäfves sökte och förkastade, då det dock gällde saker, som han visste vara framsprungna ur en människosjäl. Och fåfängt sökte han blunda för den omständigheten att under det att hvad han skref, blott med möda sökte sig väg till offentligheten, tycktes stå henne till buds alla tillfällen. Kanske var det afund, kanske var det endast rättvis harm.

Deras känslor? Ack, kärleken är på samma gång det oförgängligaste jorden har och det ömtåligaste!

Dessa två arma människobarn hade kommit bort från hvarandra. I kärlekens ställe hade kommit strid; mellan de båda makarna fördes en tyst kamp, i hvilken den ädlaste hade all utsikt att bli besegrad.

Han hade samvetsqual för hvarje invändning han gjorde mot hennes påståenden och led bittert af de hårda orden.

Sorgen hade åter blifvit hans vän, men med den hade också diktarförmågan återkommit. Med en onaturlig ifver kastade han sig öfver arbetet och om några månader förelåg färdigt ett diktverk, skrifvet med fantasien hos en man, som smärtan förjagat från verkligheten och med skärpan hos en, som sorgen gjort bitter.

Under dessa arbetsmånader hade han blott sällan meddelat sig med sin hustru, striden mellan dem hade fått hvila, han visste att också hon skref på ett arbete.

III.

Ett år efter bröllopet, när schismen mellan de båda makarna var som störst, blef hon moder.

Händelsen fogade så, att samtidigt såg hon för första gången sitt namn i tryck på titelbladet till en bok, en liten samling skisser, ledigt skrifna, men utan djupare innehåll.

I hans känsla vållade barnets födelse en märklig förändring, som dock egentligen ej var någon förändring, utan blott ett starkt upplammande af den gamla kärleken. Det var som i barnet förkroppsligat sig all hans kärleks forntid och äfven dess framtid, för hans minne framstod hans unga kärlek i all sin fåring och i hans hjärta insmög sig en half visshet om att allt en dag skulle bli som förr.

Vid den unga moderns bädd hade alla stridigheter tystnat och mången gång, när han fylld af kärlek och tacksamhet såg in i hennes mörka ögon, mötte han där ett uttryck af innerlig ömhet.

Den lilla frun hade en lång konvalescenstid. I flera veckor låg hon bunden vid bädden, helt och hållet upptagen af barnet, som hon syntes ägna en lidelsefull kärlek. Så småningom började dock hennes intresse för annat att vakna och då gällde det naturligtvis i främsta rummet hennes bok och det mottagande den rönt.

Det var med en viss beklämning han hörde henne fråga om boken, ty den lycka den gjorde, var snart sagdt ingen. Kritiken fann, att hvad som kunnat gå an i en tidnings spalter, ej alltid var förtjänt af att bevaras i bokform och man nöjde sig i de flesta fall med att omnämna bokens tillvaro.

Men dessa åsikter, hvilka ju till en del gäfvoro honom rätt, skänkte honom ingen tillfredsställelse, ty han såg huru hans sjuka hustru led af att finna sina förhoppningar om framgång gäckade.

Gång efter annan måste han besvara frågor, om hvad den eller den tidningen sagt om boken, och på alla dessa ifriga frågor hade han intet annat än undvikande eller nedslående svar. Det hjälpte ej, att han förteg de ofördelaktigaste omdömena, hon väntade ständigt att få höra att någon enda

dock haft något godt att säga om hennes förstlingsarbete.

Han såg tydligt att smärtan öfver motgången betydligt försenade hennes tillfrisknande och han led bittert däraf.

Det bittraste i världen är ej att lida själf, utan att se den lida, som man älskar af hela sin själ!

Under intrycket af dessa förhållanden föddes i hans sinne en underlig plan.

En dag förekom i ett större hufvudstadsblad en recension af den nya skiss-samlingen, som i entusiastiska ordalag prisade författarinnans friska stil och goda berättareförmåga, en recension som i briljant formade satser framhöll allt det goda, som rimligen kunde sägas om boken — och mer till. Artikeln väckte visserligen någon förvåning, men glömdes snart.

Få anade att den till författare hade skriftstallarinnans man, men så var det dock.

Med uppoffrande af sina åsikter hade han användt hela sin talang för att bringa sitt barns moder den tillfredsställelsen, att hennes bok vunnit åtminstone ett prisande omdöme. Och med innerlig glädje såg han, huru hans fromma bedrägeri lyckades.

Han såg sin hustru rodna af förtjusning vid genomläsandet af hans artikel och i sin lycka visade hon honom så tydliga tecken på varm kärlek att han glömdes sin fruktan för att berömmet skulle komma hennes själföfverskattning att stiga till sin förra höjd.

En vecka efter det hans recension stått att läsa, var den unga modern åter uppe och frisk.

Så förflöto några lyckliga veckor, under hvilka bådas omsorg om barnet knöt dem innerligt till hvarandra. Sitt skriftstalleri tycktes hon hafva förgätit, åtminstone talade hon ej därom.

En dag, när han varit ute i några ärenden, fann han vid hemkomsten ett sällsamt uttryck i sin hustrus ögon och spår efter tårar på hennes kinder. I handen höll hon några pappersblad, i hvilka han med förfäran igenkände konceptet till sin granna recension. Han förstod att hans hustru genom någon händelse hade kommit öfver manuskriptet och nu genomskådade hans svek.

Med en blandning af rädsla och tillfredsställelse hörde han sin hustru fråga, om det varit han, som skrifvit den berömmade artikeln i tidningen.

Utän ett ord tog han henne i sina armar och såg djupt in i hennes ögon med ett frågande uttryck.

Den lilla kvinnan förstod allt. Hon fattade fullt denna oändliga kärlek, som velat offra allt för den älskade, hennes hjärta sade henne, att hennes egen kärlek var så oändligt mycket mera ytlig och själfvisk, än denne store, präktige mans varma kärlek, och ödmjukt böjde hon sitt hufvud mot hans bröst.

De båda makarne hade återfunnit hvarandra, men deras kärlek hade blifvit mycket, mycket bättre och starkare.

Hädanefters skulle intet kunna skilja dem från hvarandra.

MÅNSKENSVYER FRÅN MALMBERGET.

Efter fotografier tagna under natten af *Karl Larsson*, Malmberget.

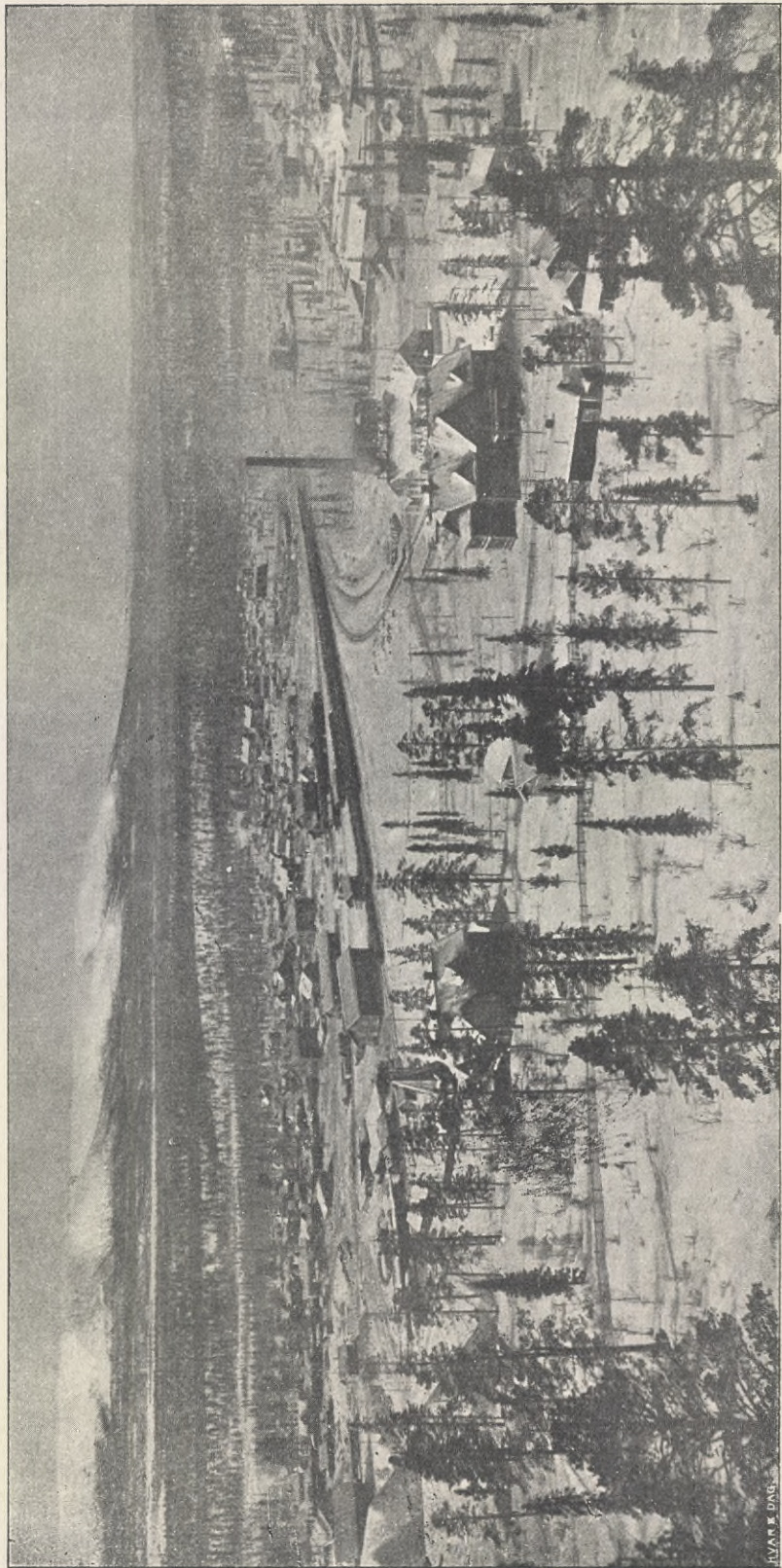
»Hvad är intet?» heter den gamla frågan, och det lika gamla, skämtsamma svaret lyder ur Erik Böggs visa: »Intet er saa deilig som en Maanskinstur med dig!»

Hvilken roll spelar icke månskenet för de unga isynnerhet under vår härliga augusti. Märkvärdigt måste det dock förefalla, att de kalla strålarne ha en sådan värmande inverkan på svärmande unga sinnen. Men det är väl den melankoliska färgen på dessa ljusfloder, som framkalla stämningen! »I som äl-sken, I veten det!»

Äro månskensstrålarne kalla i augusti, hur svala skola de då inte skina om vintern, och isynnerhet så högt upp i höga Norden som där, hvarifrån vidstående vyer äro tagna. De äro återgifna efter fotografier från Malmberget, hvilka tagits nu i december månad midt på natten af fotograf *K. Larsson*. De ha stått omnämnda i prässen och naturligtvis ha vi skyndat att förskaffa oss reproduktionsrätt till de intressanta vyerna, hvilka torde vara de första i sitt slag med ett så lyckadt resultat. Men så bjuder också Lappland under dessa båda månader på ett det härligaste mån-ljus, till angenäm omväxling med den långa mörka vinterdagen.

Den kamera, med hvilken bilderna vid fullmånens sken upptogos, var uppställd ofvanför disponentgården och måste hållas stilla i öfver tvenne timmar för att plåten riktigt skulle uppfånga bilderna.

Den större vyn framställer Malmberget i fogelsperspektiv med det bekanta berget »Dundret» i bakgrunden. Den togs den 6 december kl. 11 e. m. Man måste förvånas öfver, att t. ex. se de olika grupperingarne i marken så klart framträda: snötäckta tufvor och stenar, dalar och kullar och t. o. m. refvorna i Dundret.

MALMBERGET I MÅNSKEN: Exponering under flera timmar vid starkt månsken.

K. LARSSON

POSTKONTORET I MALMBERGET.

Man ser äfven de elektriska lamporna vid kajerna. Ljusen i fönstren och månens reflex mot fönsterglasen nere i MalMBERGSSTADEN lysa fram här och där på kortet.

Under det att kameran var uppställd, sågs mycket folk i rörelse och tågen gingo af och an vid

stationen, men dessa rörliga föremål stodo ju icke tillräckligt länge stilla för att bli fast på plåten.

Den mindre vyn visar en del enstaka hus i den märkliga »staden», bland dem MalMBERGETS postkontor.

KRONPRINSEN ÖPPNAR NORSKA NORDBANAN.

Fotografier för HVAR 8 DAG.

Det var ej länge sedan, vi återgåfvo ett par ögonblicksbilder från det högtidliga öppnandet af Örebro—Krylbo-banan, hvilket verkställdes af kronprinsen-regenten. Den 19 december invigde h. k. h. i vårt broderland en ny, viktig kommunikationsled, den första delen af »Nordbanan», sträckan Kristiania—Randsfjord.

För denna nordbana, som fullbordad skall nå upp till Gjøvik, hade man arbetat i tjugo år, innan dess byggande beslöts. Redan 1873 väcktes frågan på tal i distrikten kring Gjøvik. Den vann genast liflig anslutning i Kristiania, där en komité bildades af flere framstående män, bland hvilka märktes grossh. P. W. W. Kildal, bruksägare Mejnich och godsägare H. Wedel-Jarlsberg. En terrängundersökning företogs och år 1875 inkom man till k. m:t med begäran om statsanslag.

Men många år runno så undan, innan någonting blef beslutadt om den nya banan. Först 1889 framkom ministären Sverdrup med proposition om en smalspårig nordbana till Lillehammer. Omsider beviljade stortinget 1894 anslag till banan, som i sin helhet är beräknad kosta 11¹/₂ mill. kr. Den nu fullbordade delen af densamma har kraft omkring 6 milljoner.

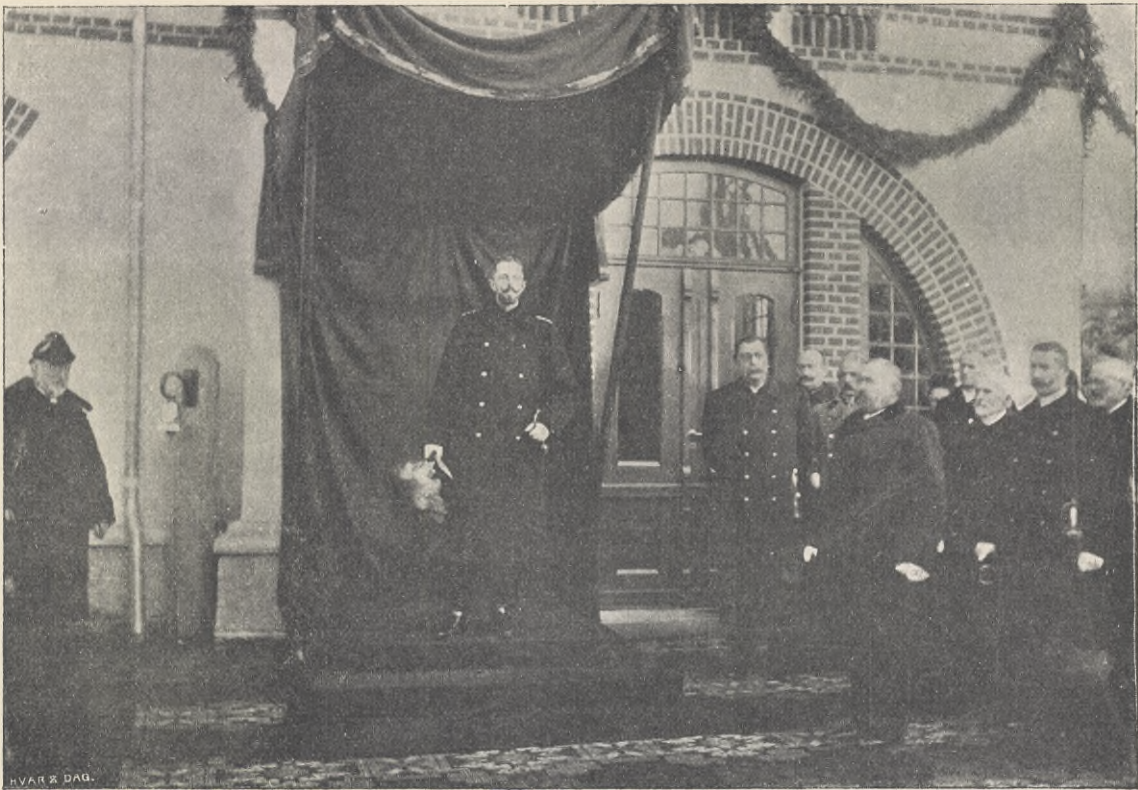
Länge har man fått vänta på denna bana,

men så lär den ock i fråga om solid byggnad vara ett mycket godt stycke arbete.

Det högtidliga invigandet af »Grefsen—Røikenvikbanen» — som den officiellt benämnes — försiggick i Røikenvik, som aldrig förr skådat en sådan fästlighet. Platsen strålade i lysande flaggskrud, alla invånarne voro på benen och antalet landfolk som infunnit sig var mycket stort. Kronprinsen underhöll sig lifligt med bönderna och blef under hela färden föremål för den mest oskrymtade hyllning — ett nytt bevis på, huru tronföljaren alltmer förstått att göra sig omtyckt på andra sidan Kölen. Det är goda tecken detta, som icke minst skola glädja hans höge faders hjärta, att konungahuset och broderfolket alltmer mötas i samförstånd.

Efter öppningshögtidigheterna gafs i Gran stor middag för kronprinsen-regenten. Här höllos en mängd varma tal — för konungen, för kronprinsen, för regeringen, för fäderneslandet och naturligtvis för statsbanornas styrelse, som man hoppades alltid skulle styra och ställa så som trafikanterna ville ha det.

Ett härligt vintersolbelyst väder rådde hela dagen och bidrog i sin mån att göra öppnandet af den nya banan till en händelse, som man länge skall minnas.

KRONPRINSEN FÖRKLARAR BANAN ÖPPNAD.

JULEN I PARIS.

Korrespondens till HVAR 8 DAG.

Julen, »la Noël», firas icke på samma sätt af fransmännen som i Norden. Själfva högtiden har icke som hos oss karaktären af en familjefäst, vid hvilken gamla och unga samlas, ofta långväga ifrån. Julaftonen håller parisaren som rätt-trogen katolik fasta, och denna afbrytes först vid midnatt. Då klockan slår tolf julnatten hålles midnattsmessa i alla kyrkor och därmed börjar högtiden. Boulevarder och gator äro då fyllda af väldiga folkmassor, restauranterna fyllas äfven mot r-tiden af familjer, hvilka efter att ha hört messan gå ut att supera.

Hvad som i Norden gör julen till en fäst, i främsta rummet för barnen, saknas i Paris. Inga julgranar med strålände ljus, inga fästligt dukade bord med namn och pepparkaksgrisar, ingen ringdans kring granen, inga julsånger, och, till råga på allt, knappast några juklappar. Åtminstone icke ju'aftonen. Ty i Paris ersättes bruket att ge juklappar af den sed, man här har, att ge vänner och släktingar nyårgåfvor. Dessa äro lika obligatoriska som juklapparne därhemma.

Men de minsta barnen i familjerna ger man leksaker vid julen. Detta tillgår så, att småttingarne på julaftonen sätta sina skor i kakelugnen. Juldagsmorgonen titta de efter, om »le petit Jésus» om natten varit där och lagt någon gåfva i skorna.

Juldagen är hela Paris ute att se på julmarknaden, som hålles på de stora boulevarderna. Denna marknad är en folkmarknad och längs trottoarerna resa sig då stånd vid stånd i ändlösa rader, i hvilka

säljas allehanda godtköpskram och leksaker. »Camelots» förevisa de nyaste putslustiga uppfinningarne för beundrande kretsar af gapande ungdomar, apelsinförsäljerskor och bakgummor ha installerat sina kärror i hvarje hörn och litet hvarstans ser man trebenta små bord uppsatta på trottoarerna med »articles de Noël», julartiklar af de mest varierande slag.

Juldagen, som vi i Sverige tillbringa i hemmen, firar parisaren sålunda på gator och restauranter. Därför kan man icke tala om någon egentlig julstämning i Paris. Men fäststämning råder det och ur det vimlande lifvet på de stora boulevarderna slår det vid hvarje steg emot främlingen ett starkt intryck af det lyckliga humöret hos dessa lätt-rörda, ombytliga, men i med- och motgång lika oförbrännligt glada parisare.

Nu kan man tycka, att en jul utan julgran och barnaglädje i hemmen i alla fall är en fattig jul. Det må så vara. Men för min del tror jag, att om julen i Paris icke är en barnens högtid, så beror det därpå, att parisarne egentligen aldrig varit barn. Jag känner en liten flicka i en fransk familj. Hon är bara två år, men gör anspråk på att vara stor och kallas mademoiselle. Och om de säga henne, att hon bara är en liten flicka, svarar hon:

— Jag är visst ingen liten flicka, jag är stor, lika stor som Napoleon.

Alla små parisare tycka sig i själfva verket vara stora som Napoleon.

Ralph.

HVAR 8 DAG.

Foto. Delton, Paris.

JULMESSAN I MADELEINEKYRKAN.

HVAR 8 DAG.

Foto Delton, Paris.

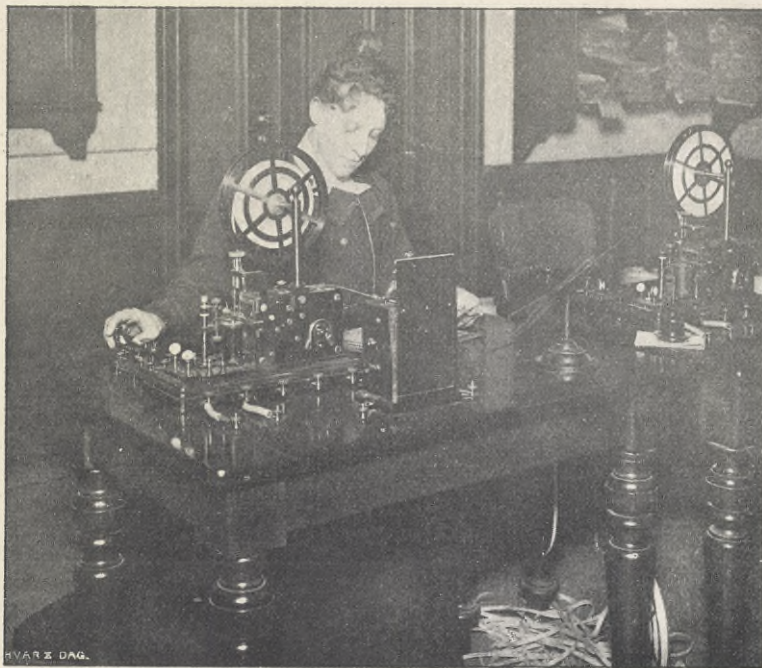
JULMARKNADEN PÅ STORA BOULEVARDEN.

»TELEGRAFERA EDRA NYÅRSÖNSKNINGAR!»

INTERIÖRER FRÅN EN MODÄRN SVENSK TELEGRAFSTATION.

Fotografier för HVAR 8 DAG.

Historien förtäljer om den persiske konungen Darius Hystaspis' »öron» och menar därmed de af honom på passande afstånd från hvarandra på höjder utställda poster, hvilkas uppgift var att medelst ropande fortskaffa meddelanden till konungen från alla delar af hans rike. Den hastighet,

MORSE-APPARAT.

med hvilken en dylik nyhet kunde befordras, uppgifves till 30 dagsresor per dag.

Vid sekelslutet har man talat om experiment, som medelst den elektriska telegrafan skulle göras för utrönande af den tid, ett meddelande kunde taga för att sändas jorden rundt. Att densamma ej behöfde blifva så väsentlig, kan slutas däraf, att »Great Eastern Telegraph Co.», det bekanta engelska kabelbolaget, befordrat telegram från Ostasien till London på kortare tid än 2 timmar.

Män är nästan böjd att tvifla på, huruvida tekniken skall nå längre på detta område. Det är också lång väg, den redan gått och många svårigheter, som redan öfvervunnits; ju längre tiden skridit, desto elegantare ha hindren tagits och t. o. m. vi, tidens egna barn, stå häpnande inför en Hughes' eller Wheatstones apparat. Från »konungens öron», öfver fackelsignaleringen, signaleringen med af linealer bildade geometriska figurer och andra telegrafer, som kunna rubriceras under optiska, till den första elektriska telegrafan med 35 trådar, utaf hvilka hvar och en var afsedd för sitt särskilda tecken, och därifrån öfver dansken Örstedts och tysken Steinhalls uppfinningar till upptäckten af elektromagnetismen och vi äro inne i Morses samtid. Den 27 maj 1843 afsändes det första telegrammet med Morses telegraf mellan Washington och Baltimore.

Efter denna lilla öfversikt af telegrafens historia skola vi föra våra läsare på ett besök inom en modern telegrafstation, hvilken, i likhet med hvad annat till svenska telegrafverket hör, står i nivå med tiden såväl i organisatoriskt som tekniskt hänseende. Vi välja för vart besök Göteborgs telegrafstation.

Till en början skola vi följa ett telegrams öden och äfventyr från dess inlämning i luckan i telegrafstationens kassaexpedition och till dess det kan anses ha lämnat stationen.

I första hand mötes det af kassörskans censur — dubbelord äro högst moderna! — Journaliseras, får ögonblicket därefter nummer och inlämningstid, går i trumpost upp i apparatsalen, sorteras efter sin egenskap af in- eller utländskt och hamnar till slut hos den expeditör, som sköter den linie, hvilket telegrammet skall trafikera och där det blir expedieradt i den tur, den åstämplade tiden berättigar till. Är telegrammet inländskt, kommer det i alla normala fall utom i två att expedieras per Morse; i de tvänne fallen, att det är till Stockholm eller Sundsvall, per Wheatstone. Är telegrammet utländskt, expedieras detsamma per Wheatstone, utom i det fall att det är till Danmark eller Norge.

Vi lämna i bild A (sid. 236) några prof på morseskrift per nyckel. Profvet: o 2 är skrifvet

med vanlig expeditionshastighet, nr:is 3 och 4 äro något forcerade, men som synes fullt regelbundna.

Göteborg är den station i riket, som i förhållande till utlandet står i de bästa förbindelserna med afseende på linieresurser. Sälunda finnes 3 direkta kablar till England och 1 till Frankrike, 1 direkt ledning till Hamburg, 2 till Köpenhamn och 2 till Kristiania; på grund af sitt läge bör helt naturligt också Göteborg vara utfartsvägen för Sveriges korrespondens med England och Frankrike. Trafiken med de tvänne senare länderna ombesörjes af »Store Nordiske Telegrafskab», som upprättat filial i Göteborg, hvarjämte detta bolag genom sin härvarande station förmedlar den engelsk-ryska samt delvis fransk-ryska, engelsk-ostasiatiska och amerikansk-ostasiatiska korrespondensen.

All denna telegramväxling äger rum per Wheatstone och till heder för detta system. Det är i de flesta fall idealt. Automatiskt, snabbt, säkert, praktiskt.

Det är snabbt. Kammarexperiment ha visat en hastighet af 600 ord per minut; användes ledningen för duplex, d. v. s. då telegrafering i bägge riktningarne äger rum samtidigt, skulle man sålunda kunna uppnå 1200 ord per minut.

Det är säkert. Till följd af sin egenskap af automatiskt och de i konstruktionshänseenden fulländade apparaterna.

WHEATSTONE-APPARATER.

Det är praktiskt framför andra system i så måtto, att det t. ex. vid tillfällen af liniefel tillåter telegrammens iordninggörande på förhand och, sedan linie gjorts klar, kan begagnas med den förut omtalade hastigheten. Detta är systemets måhända största förtjänst.

Vid telegrafering med Wheatstones system perforeras telegrammen i serier å remsa af utseende, som bild B visar, och äro i detta skick färdiga att genomgå den automatiska afsändningsapparaten. Såsom mottagningsinstrument användes en elektromagnet, försedd med silfvernål och bläckbehållare, och hvilken lämnar en »slangskrift» af den typ, som återfinnes å bild C. Profvet nr 3 visar den vanliga expeditionsstilen, nr 4 den stil, Göteborg mottog från Stockholm på en af telegramväxlingens rekorddagar, julafton år 1900. Nr 5 visar den stil, som fås med en hastighet af 300 ord per minut.

På ledningen Göteborg—Stockholm nyttjas systemet duppliceradt och kan under normala linieförhållanden medgifva en expedition af 2,500 telegram i hvardera riktningen pr dygn.

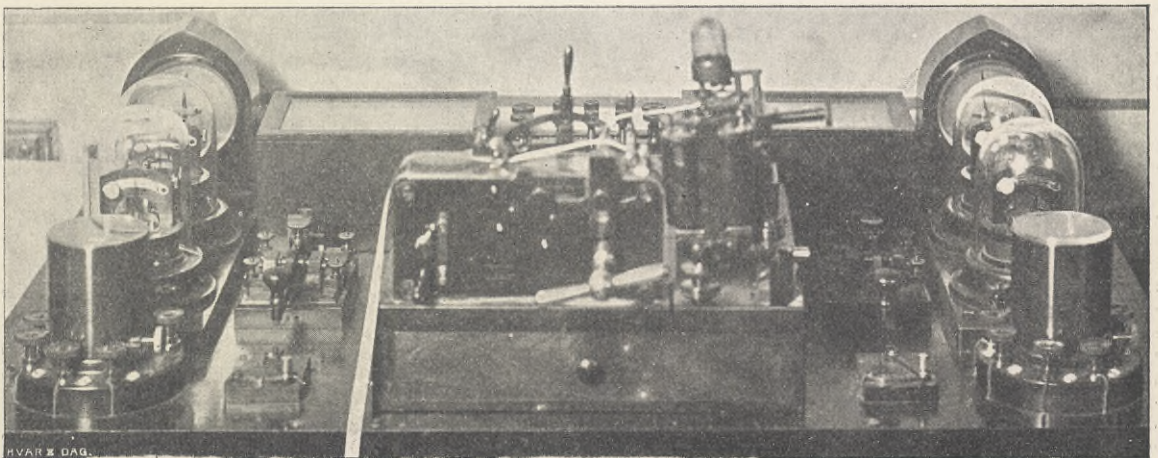
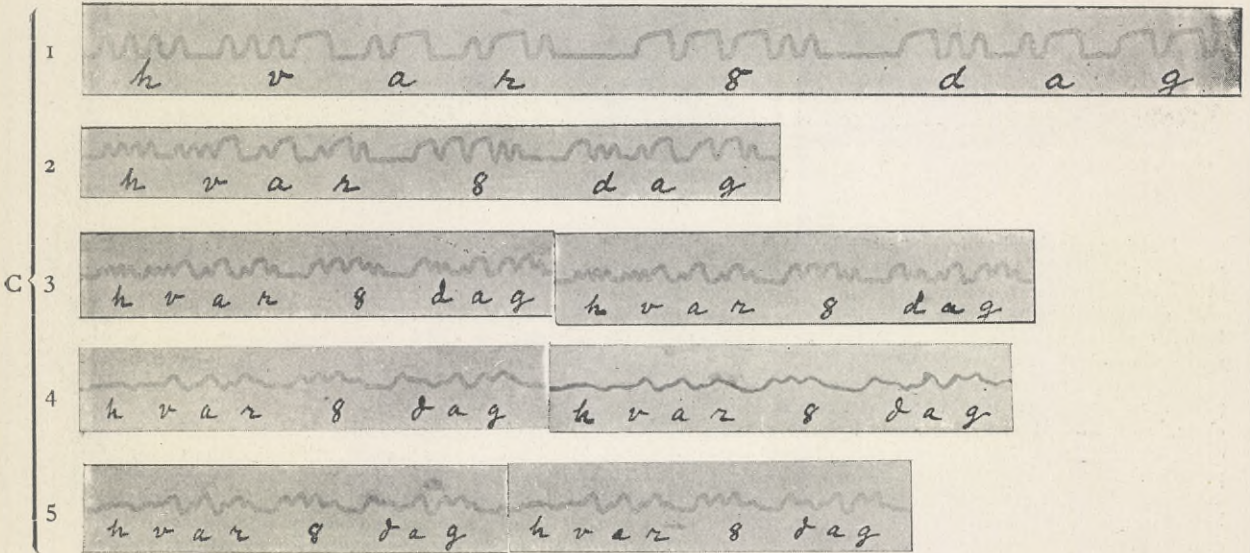
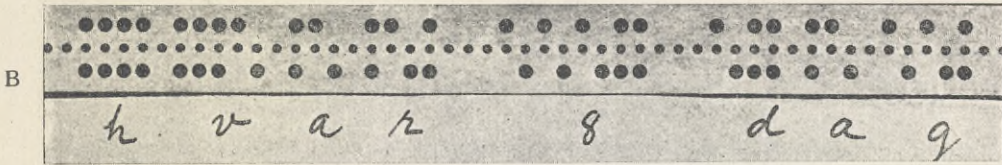
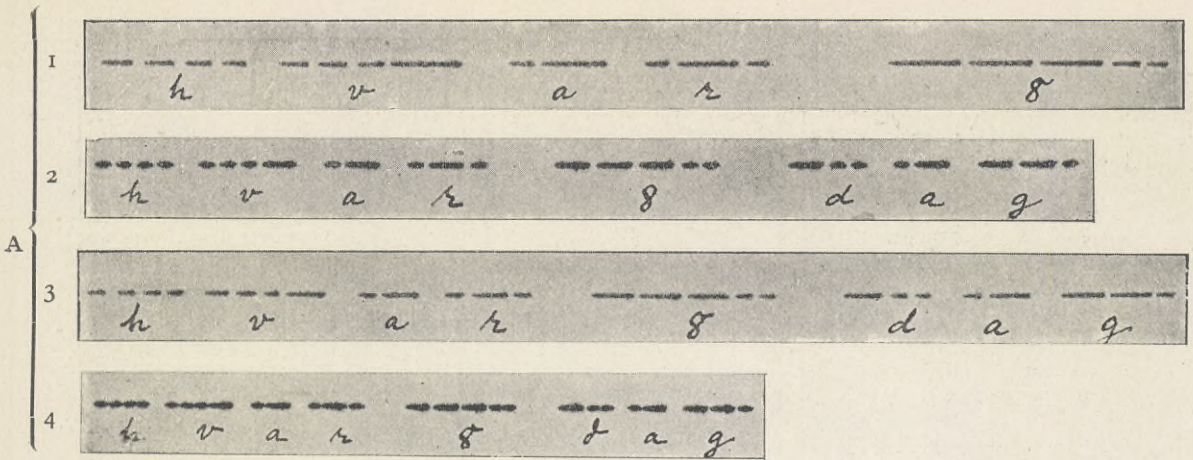
Wheatstone, eller mera fackmässigt endast »Wh» spelar dessutom rollen af räddare i nöden. En stadig källa till kval och sorger för expeditrisen är den dåliga linien. — orsaken behöfver nu ej absolut vara densamma, som då en luffare knipsade den blanka koppartråden mellan ett par stolpspänn och drog upp segelgarn i dess ställe med påföljd att linien ej gick i annat fall, än då det regnade, och segelgarnet blef vått och ledande, och dåligt nog då. — I sådant fall beslutar vaktchefen ombyte af system och »gås Wh». Kan man då ej »klara skifvan» — ja, då kan den heller icke klaras.

I likhet med i England, där vid befordringen af prässtelegram Wheatstones snabbskriitssystem kommit till stor användning och fungerar på ett briljant sätt, har detsamma i Sverige användts för ett par år sedan i samband med Dagens Nyheters »Egen tråd». Genom en automatisk öfverdragning i Göteborg uppnåddes dessutom, att samtidigt som det prässtelegram upptogs, som skulle till Göteborgstidningen, detsamma framkom till Malmö och där kunde utlämnas lika tidigt som i Göteborg.

Band öfriga anordningar å Göteborgs telegrafstation förtjänar att framhållas dess batteri. Detta utgöres af 160 accumulatorer, hvilka dagligen laddas från Göteborgs elektriska bolags kraftstation; de åtnjuta en synnerligen omsorgsfull skötsel, då deras tjänsteduglighet är det Damoklessvärd, man alltid måste vara beredd på fa se falla. Stationen kan likväl vara trygg i thy fall, tack vare sina reservbatterier.

Vidare må omnämnas expeditionen för in- och uttelefonering af telegram, en expedition, som, på samma gång den besparar korrespondenten en afsevärd tid, möjliggör ett ankommande telegrams ögonblickliga bekantgörande för mottagaren. I hvilken mån en dylik omständighet är nyttig och effektiv för allmänheten, framgår af att ett telegram måhända kan taga lika lång tid för sin expedition per bud inom staden, som dess befordran kräfver t. ex. från Stockholm till Göteborg eller ännu längre väg.

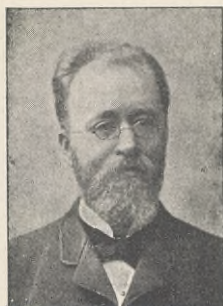
En viss dag i månaden kontrolleras hvarje telegrams expeditionstid. Genomsnittstiden beräknas för telegrammen å ena eller andra linien och jämföres med den kontrollerade tiden å stationen i motsatta ändan på linien. Kortaste tiden har stör-

DEN INGENIÖSA APPARAT HVARIGENOM DAGENS NYHETER UPPNÅDDE ATT ÄGA SIN »EGEN TRÅD».

sta hedern. Göteborg är lagerkrönt i detta afseende.'

Man skulle nästan tro, att telegrafsten sett blomstringstiden fly, sedan telefonen inkräktat dess

Telegrafdirektör C. M. FORSSMAN.

område, men så är långt ifrån förhållandet. Kvar är kraften och den dag kommer att gry, då de, såsom de redan börjat, komma att gå hand i hand. Det blir icke gubben Morse, han stammar och stapplar nog då, det blir hr Wheatstone eller hr Hughes, som för fkn Telefona i dansen och det blir ingen gravitetisk menuette och ej heller en dans med klackarne i taket, det blir en mazurka, liflig och chic, beundrad af samtiden och modärn långt in i tiden.

Vi afsluta denna skildring från ett stort elektriskt korrespondenscentrum med en tack till chefen för Göteborgs telegrafstation, telegrafdirektör C. M. Forssman, genom hvilkens välvilliga tillmötesgående vi blifvit satta i tillfälle återgifva dessa för den stora allmänheten intressanta intresser.

Telegrafdirektör Forssman, som är född 1845, har tillhört telegrafverket sedan 1866, då han efter afgangsexamen vid tekniskt läroverk antogs till e. o. assistent. Åren 1869—70 var han anställd vid Store Nordiske Telegrafelskab i Finland, blef

assistent 1872 och utnämndes tio år därefter till kommissarie. År 1871 var han arbetschef vid svenska telegrafbyggnaderna och 1872—83 förordnad som linieingeniör för södra distriktet och ingeniör i telegrafstyrelsen. På den tiden funnos endast tvenne ingenjörer vid telegrafverket — en för södra och en för norra Sverige. Nu är ju antalet, särskildt i följd af telefonens stora utveckling, flerdubbladt. Under åren 1884—87 var F. förrädsförvaltare i telegrafstyrelsen, blef så kommissarie och föreståndare för stationen i Norrköping, med uppdrag att ombygga telefontätet därstädes till dubbeltrådigt.

År 1893 utnämndes dir. Forssman till chef för stationen i Göteborg, i hvilken befattning han förvärfvat sig allmänhetens stora aktning och förtroende samt underordnades tillgifvenhet. Med rika praktiska och teoretiska kunskaper förenar dir. Forssman ett urbant och sympatiskt väsen, för hvilket byråkratisk otillgänglighet är någonting främmande.

DEL AF STORA APPARATSALLEN.

DEL AF STORA APPARATSALLEN.

HENNES FÖRSTA UPPTÄDANDE.

Öfversättning från engelskan för HVAR 8 DAG.

Det var efter slutet af första akten på premiären af »The Sultana» och hvarje medlem af Lester Comic Opera Company, från Lester själf ned till gardiobierens pojke, som skulle ha måst arbeta om hans mor förlorade sin plats, var sjuk af ängslan.

Det finnes kanske blott en enda så feberbrådskande plats som en scen vid premiären af en operett — och det är en tidningsbyrå på kampanjens sista kväll, då telegrafrapporterna återgifvas på duken för de väntande och tjutande mas-orna och chefredaktören väntar att få komma till hofvet vid St James, om valet utfaller som han önskar, och yngsta sättarpojken håller sin veckolön på motsatsen.

Sådana kvällar som dessa pröfva människors lynnen. Men van Bibber gick förbi vakten vid sceningången med en lika lugn och artig nick, som om stycket gått hundra aftnar och direktören hölle på att fundera ut minnespresenter för den hundrafemtionde och primadonnan, som vanligt, börjat slå fram om ny kostympsättning. Vakten vid scendörren tvekade och var förlorad, och van Bibber steg in med en belåten fnysning vid den bekanta lukten af »försköningsmedel» och dammdoften från de öfre regionerna.

Ett ögonblick stod han villrådlig i den rådande förvirringen och kunde i de nya kostymerna inte känna igen sina gamla bekanta i sällskapet. Men han fick syn på Kripps, regissören, som stod midt på scenen och svettades i skjortärmarna som vanligt. Han gestikulerade vildt med ena armen åt någon i kulissen och vinkade med den andra åt elektriskern. Scenkarlarne höllo på att rödja undan första aktens sceneri och draga fram andra aktens — med troner och palatsväggar och haglande ovetv på alla, som kommo i vägen.

»Hör nu, van Bibber!» skrek Kripps med en igenkännande vild blick när den svart- och vitklädda gestalten nalkades honom, »ni vet att ni är den ende i hela Newyork som kommit hit in i kväll. Men ni kan inte stanna. Sänk den, sänk den, förstår ni inte?» Detta senare var till karlen uppe i suffiterna. »Hvilken annan kväll som hälst, men inte i dag. Jag kan inte tillåta det. Jag — Hvar är vakten vid sceningången? Sa' jag inte till er, människa —»

Van Bibber vek vigt undan för ett par karlar, som kommo med ett stort sceneri emot honom, steg öfver en matta som höll på att rullas upp, och banade sig genom en grupp ängsliga och hviskande korister väg in till hufvudrollens lugna klädloge.

»Stjärnan» såg honom i den långa spegeln, framför hvilken han satt, under det att hans uppsattare drog i hans stöflar och i förtviflan lyfte händerna mot höjden.

»Nå», utropade han i gäckande resignerad ton, »lyckas vi eller inte? Å' dom kvar i salongen eller ha de flytt sin kos?»

»Hur står det till, John?» svarade van Bibber uppsattaren. Därpå sjöuk han ner i en stor armstol i ett hörn och steg upp igen med en tyst protest för att tända sin cigarr mellan gallret för gaslågan. »Åh, det går mycket bra. Annars hade jag inte tittat in. Är det andra lika bra som första akten så behöfva ni inte vara ängsliga.»

Van Bibbers ogenerade sätt att uppträda bakom kulisserna hade varit föremål för mycken diskussion

och förvåning inom sällskapet. Han hade visat sig för första gången en varm kväll under föregående långa sommarsejour och hade varit en daglig gäst i flere veckor. I början trodde man att det var han som var pjesens ekonomiska ryggestöd, att han var »ängeln», som man brukar kalla svaga och rika individer hvilka låta förleda sig att bestå fiolerna för teaterexperiment. Men eftersom han aldrig kikade genom hålet i ridån för att räkna publiken eller gjorde några täta visiter i biljettluckan, utan tvärtom var lika oberörd af allt en rågnig kväll som när det endast fanns ståplatser kvar, så förkastades nämnda antagande såsom ohållbart.

Inte visade han heller det minsta intresse för primadonnan eller någon annan af de vackra damerna i sällskapet. Han kände dem inte och gjorde ej någon ansträngning att bli bekant med dem, och först när man hörde sig för om honom utanför teaterkretsar fick man reda på, hvilken framstående roll han verkligen spelade i stadens *social life*. Han tillbragte sin mesta tid i Lesters klädloge, där han satt och rökte och hörde Lesters uppsattare berätta sina teaterminnen när Lester var på scenen.

Denna tillbakadragenhet och det prästerliga i hans toilett gjorde, att »andre komikern» döpte honom till Lesters biktffader och framkastade antagandet att han kom till teatern endast för att ställa dess främste man till svars för sina synder. Och häri hade andre komikern sig själf ovetande inte så alldeles orätt. Lester, komikern, och unge van Bibber hade varit bekanta vid universitetet, där Lesters röst och mimiska begåfning gjorde honom till ledare för studentspexen. Och sedan, när han gått till scenen och blifvit »uppsagd» af sin familj till och med sedan han gjort sig ett namn, eller på grund däraf, hade van Bibber kommit och hälsat på honom och funnit honom lika enkel och rättfram och pojkaktig som han var på den tiden då han firade sina spextriumfer.

Och Lester hade å sin sida funnit van Bibber lika sympatisk som hvarje annan gjorde och njöt af hans lugna stämma och ungdomliga världserfarenhet, som en angenäm lättnad mot hans yrkeskamraters skrytsamt bullrande *camaraderie*. Och han tog emot bannor af van Bibber, som påmint honom om hvad han var skyldig sig själf och sökte väcka Lesters goda sidor till life, äfven med risk att denne skulle känna sig stött. Och om en tid måste Lester erkänna, att hans väns anmärkingar om sceniska saker voro värdefulla såsom gjorda från deras synpunkt som se på spelet; och till och med Kripps, veteranen, betraktade van Bibber med en viss respekt, sedan denne upplyst honom om att gredelina kostymer blefve svarta, om man kastade rött ljus på dem.

Mot sällskapet var han allvarlig och artig, allt efter som han kom att bli bekant, och sökte i sin konversation visa att han förstod dem. Damerna logo välvilligt, men männen voro misstänksamma och rädda för honom, tills de sågo att han var lika rädd för kvinnorna. Men då gjorde de honom till sin förtrogne och talade om för honom alla sina sorger och bekymmer och lade fram all sin afundsjuka och ärelystnad, i den oskyldiga förhoppningen att han skulle upprepa för Lester hvad de sade.

— — —

Van Bibber hade ofta önskat att han skulle kunna med talang måla af de omedvetet graciösa grupperna som han såg mellan kulissernas skript delade ljus och skuggor. De präktigt sminkade, fantastiskt klädda flickorna, som stodo lutade mot teaterns bara tegelmur eller hviskande i en ring med armarne om hvarandras lif eller ensamma hvar för sig läsande i en bok eller sysselsatta med något handarbete, lika lugnt som om de suttit hemma i gungstolen och icke stätt stödda mot en kuliss med rampskenet och salongens applåder alldeles bakom sig.

Andra akten hade börjat. Lester kom från scenen, gick till klädlogen och vinkade ifrigt. »Kom hit», sade han, »du borde se det här, det är barnen. Du skulle höra dem. Det är storartadt!»

Van Bibber lade sin cigarr på ett fat och kom ut i kulissen. Der var fullt å ömse sidor af medlemmar af sällskapet, hvilka sökte få kasta en blick in på scenen. Därinne stodo öfver ett dussin barn vid rampen med primadonnan i midten. Hon höll på att sjunga en sång och de följde hennes rörelser samt stämde in i kören med gälla, skrikande röster. De föreföllo alldeles för mycket hemmastadda och själfmedvetna för att göra ett behagligt intryck på van Bibber.

Men det fanns ett undantag. Detta enda undantag var den minsta af dem, en mycket, mycket liten flicka, med långt kastanjebrunt hår och svarta ögon — just en sådan liten flicka som alla i salongen sågo först, för att sedan inte se på någon annan. Hon var tydligen lika oberörd af allt omkring henne, med undantag af den vackra primadonnan, som om hon suttit hemma vid pianot och haft en lektion i sång. Hon tycktes tro att det hela var en ny sorts lek. När primadonnan lyfte upp armarne, lyfte barnet upp sina. När primadonnan gjorde en bugning fumlade hon också ihop en och sträckte sedan på sig, just lagom för att få lockarne ur ögonen och få se att primadonnan skrattade åt henne, hvarvid hon svarade med ett muntert leende, som om hon ville säga: »Vi gör det bäst, inte sannt?»

Hon hade stora, milda ögon och två förtjusande små gropar och under dansen och sången logo och blixtrade ögonen och groparne blefvo djupare

och försvunno och kommo så fram igen. Hon såg så lycklig och oskyldig ut, som om hon hölle på att leka skola i en Kindergarten klockan 9 på morgonen. Från hela salongen hördes ett mummel af förtjusning och herrarne skrattade och nickade åt hvarandra att »titta på den lilla minsta».

Flickorna i kulisserna voro utom sig af entusiasiasm och gånge henne de mest orimligt tilltagna smeknamn samt ställde till ett sådant oväsen, att Kripps vände sig om och betraktade dem med en blick som innebar hotelser om plikt och tidiga repetitioner. Och när den lilla ändtligen slutat och primadonnan och barnen samt digt lämnade scenen, kom det en storm från salongen, som steg Lester åt hufvudet som vin och tycktes vilja fara öfver rampen för att släpa barnen tillbaka igen.

»Saken är afgjord!» sade Lester med ett halfkvädd utrop af triumf. »Jag visste, att det där barnet skulle ta' dem!»

Det blef icke mindre än fyra dacapo och därpå gjorde barnen och Elise Broughten, den vackra primadonnan, sin sortie strålande och lyckliga, den lilla minsta med famnen full af blommor, som direktionen omtänksamt ställt om åt primadonnan, men som denna och orkesteranföraren låtit räcka till den lilla flickan.

»Nå», sade miss Broughten och kom skrattande fram till van Bibber med handen för bröstet och hämtande andan mycket häftigt, »vill ni vara snäll säga mig, hvem som nu är den förnämsta damen i sällskapet? Är jag primadonnan eller inte? Den gången blef jag efter, inte sannt?»

»Ja, det blef ni», svarade van Bibber.

Hon vände sig från den vackra primadonnan och uppsökte garderobieren, som var alldeles wild af förtjusning som om de alla varit hennes egna barn, och bad honom komma med till de små, som inhysts i en provisorisk klädloge för att få vara för sig själfva. De sex små flickorna voro i sex olika négligéer, men de voro för små för att fästa sig vid det och van Bibber var för artig för att observera det.

»Här är den lilla flickan», sade garderobieren, stolt öfver att få sammanföra två så framstående personer. »Hon heter Madeline. Tala till herrn. Madeline. Han vill tala om för dig så stor lycka du har gjort.»

(Forts.)

STACKARS LITEN!

Man har sändt oss vidstående bild från en stad i sydöstra Sverige. Den är tagen efter naturen och icke foster af en »djurväns» hysteriska fantasi! Den visar, att det inte alltid är så farligt att »må som en hund». Ett sådant hundlif, som denne stoppade »Prisse» synes föra, skulle säkerligen många små mänskliga varelser afundas honom.

Fotografien är tagen när favoriten var opasslig. Hans matmoder, som tycks vara nog lycklig att redan ha undanstökat en kristens plikt mot medmänniskorna, försummade tydligen ej något för att bereda djuret en vård så omsorgsfull som till och med en hund kan fordra. Vi få ju hoppas att patienten tillfrisknade i god tid för att kunna deltaga i julmatens utrotande genom konsumtion!

VECKANS PORTRÄTT-GALLERI

VÅRA NYA DOMHAFVANDE. II.

Till häradshöfding i Gestriklands domsaga utnämndes i samma konselj som de i senaste nr porträtterade vice häradsh. *D. C. S. von Schulzenheim*,

D. C. S. v. SCHULZENHEIM.

C. BRINCK.

UTNÄMNING.

Till borgmästare i Lund utnämndes den 21 sisl. dec. rådmannen dörstades *Carl Brinck*, som innehade första förslagsrummet.

Borgmästare Brinck är född 1844 och blef rådmän i Lund 1880. På grund af hans duglighet, hans representativa egenskaper och ej minst de vackra och många meriter, som hr B. under en lång följd af år samlat som ämbetsman i Lund, var hans utnämning en mer än välförtjänt upphöjelse. B. uppnådde vid valet 1889 andra förslagsrummet till borgmästarestolen i den sydsvenska universitetsstaden. Hans framlidne företrädare i ämbetet stod då som n:o 1. Om lundensarnes belåtenhet med utnämningen kan det ej vara något tvivel, ty borgmästare Brinck åtnjuter hos dem en väl grundad popularitet.

FÖDELSEDAG.

Den 20 december fyllde direktören i försäkringsaktiebolaget »Svea» v. häradshöfding *Ernst Bring* 50 år.

Direktör Bring är en af våra mera bemärkta personligheter inom försäkringsbranschen, på hvilket område han utvecklats en lika driftig som väl uppskattad verksamhet. Han har ock mottagit flere förtroendeuppdrag i assurancesfrågor, nu senast som ledamot af den nordiska försäkringskommittén. Af Göteborgs kommunala lif är dir. Bring ock mycket intresserad. Han är medlem af stadsfullmäktige och innehar flere andra allmänna förtroendeposter.

E. BRING.

O. L. SEGER DAHL,

DÖDSFALL.

Natten till den 19 dec. afled i Linköping stadsläkare *Oscar Leonard Segerdahl*, 53 år gammal. S. blef 1881 förste stadsläkare i nämnda stad. När läkareväsendet i Linköping 1898 blef omregleradt så att i stället för en förste och en andra stadsläkare anställdes en stadsläkare och två stadsdistriktsläkare, blef dr. Segerdahl stadsläkare. Sedan 1881 var han vise ordförande i hälsovårdsnämnden och sedan 1885 stadsfullmäktig, till hvilket förtroendeuppdrag han för några dagar sedan omvaldes. Dr. S. var en kunnig och skicklig läkare, som intill det sista bevarade intresset för medicinska studier; han efterlämnar bl. a. ett mycket godt och rikhaltigt bibliotek medicinsk litteratur.

Den 16 december hädankallades en i Göteborgs sjömanskretsar mycket bekant person, ombudsmanen vid därvarande sjömanshus *Gustaf Gadda*. Med G. bortgick en man, som förstått att göra sig uppriktigt afhållen och värderad af alla, med hvilka han kom i beröring. Vid 14 års ålder gick G. till sjös, knappt myndig stod han på bryggan som kapten på en stor ostindiefarare. Sedan förde han flere seglare. Han öfvergick 1873 till ångbåtsflottan som kapten å »Heimdals», hvar efter han 1877 återvände till land som ombudsman vid sjömanshuset i vår största sjöstad. Denna ansvarstulla post skötte han på ett i allo hedrande sätt. På sina kära sjömän tänkte han i det sista. I kommunala och kyrkliga värf hade han många hedrande uppdrag. En stor vänskrets delar de närmasstes djupa sorg öfver den redlige mannens bortgång.

G. GADDA.

F. O. HINTZE.

Före kakelugnsfabrikören *Frans Oscar Hintze* afled i Alingsås den 16 december i en ålder af 66 år.¹

H., bördig från Skåne, utbildades i sitt yrke hos sin broder Johan Hintze, innehafvare af en af landets äldsta kakelugnsfabriker. Vid 22 års ålder började han med egen verkstad och då brodern 4 år senare afled, öfvertog H. dennes fabrik, som han utvidgade och uppref till jämförelsevis betydande omfattning och anseende. En plötsligt ingripande sjukdom nödgade H. 1894 draga sig till privatlivet. Dels som kommunälman och ännu mer som den godhjärtade, vänsille och humoristiske vännen efterlämnar den aflidne ett aktadt och kärt minne.